

25 Μαρτίου 2013

Η πολιτική θεολογία της Επανάστασης του 1821

Ορθοδοξία / Θεολογία

Σπυρίδων Κ. Τσιτσιγκός, Αν. Καθηγητής Ψυχολογίας της Θρησκείας Πανεπιστημίου Αθηνών

Το Ελληνικό έθνος, ο νέος «λαός του Θεού», κατά Μακρυγιάννη, βρέθηκε στην ίδια μοίρα με τους Εβραίους, όταν ήσαν υπόδουλοι στον Αιγύπτιο και στη συνέχεια το Ρωμαίο κατακτητή. Κάθε Πιλάτος (κατακτητής) αποτελεί το νέο ιστορικό «Φαραώ» (Αττίλα), που είναι όργανο του Σατανά-Αντίχριστου (βλ. Νέρων). Ο Ισραήλ την ίδια εποχή ανέμενε από το Θεό (κι' όχι από τη Φύση) την πνευματική (Πρωτευαγγέλιο και Διαθήκη Αβραάμ) και σωματική (από τους Αιγυπτίους-Διαθήκη Μωυσή) λύτρωσή του, εφόσον πιστευόταν ότι η Δημιουργία, η Πτώση και ο Κατακλυσμός είχαν πραγματοποιηθεί, *mutatis mutandis*, την ίδια χρονική περίοδο (Φίλων, Ιούλιος Αφρικανός, Ιππόλυτος, Κυπριανός, Κλήμης, Ι. Δαμασκηνός).

Επίσης, την εποχή του Χριστού ένα «λείμμα» πρόσμενε το <πλήρωμα του χρόνου> (Γαλ.4,4). Μοιχευθείσα πνευματικά η Ανθρωπότητα (Εύα), αρραβωνιάζεται (με τον Ιωσήφ) ως Εκκλησία το Νυμφίο-Χριστό (νέο Αδάμ), και καθίσταται έγκυος θαυματουργικά στις 25 Μαρτίου. Την ημέρα που σταυρώθηκε κι' αναστήθηκε ο γιος της Μαριάμ (Κλαύδιος Ιεραπόλεως, Κλήμης Αλεξανδρείας), την ίδια μέρα

θέλησε ο Παντοκράτωρ να ξαναδημιουργήσει την Ελλάδα. Ενώ ο Αρχάγγελος Γαβριήλ ευαγγελιζόταν στην Παρθένο τη σωτηρία μας, ο Παλαιών Πατρών Γερμανός ύψωνε το λάβαρο της Επανάστασης. Οι πρόγονοί μας του '21 δε διάλεξαν τυχαία αυτή την ημερομηνία, παρά τη λεγόμενη Μαρξιστική ερμηνεία ως ταξικής Επανάστασης (Κορδάτος, Σκαρίμπας), που γκρεμίστηκε μαζί με το «τείχος του αίσχους», αφού ο «υπαρκτός Σοσιαλισμός» δεν μπόρεσε να συμβιβάσει την «επαναστατική πάλη» στο Εσωτερικό με τη Διεθνή Ειρήνη στο Εξωτερικό! Ιδού τι γράφει ο Θ. Κολοκοτρώνης: *«Η επανάσταση η εδική μας δεν ομοιάζει με καμμίαν απ' όσες γίνονται την σήμερον εις την Ευρώπην. Της Ευρώπης αι επαναστάσεις εναντίον των διοικήσεών των είναι εμφύλιος πόλεμος. Ο εδικός μας πόλεμος ήταν ο πλέον δίκαιος, ήτον έθνος με άλλον έθνος, ήτον με ένα λαόν όπου ποτέ δεν ηθέλησε να αναγνωρισθή ως τοιούτος, ούτε να ορκισθή παρά μόνον ό,τι έκαμνε η βία»*. Η ελληνική επανάσταση, κατά κοινή ομολογία, υπήρξε ένα θαύμα. Γράφει ο Ιστορικός Rouquerville: *«Η ελληνική επανάσταση περιείχε μέσα της κάτι το έκτακτο»*. Δεν εξηγείται ούτε με τους νομοτελειακούς νόμους της Διαλεκτικής του Hegel, ούτε με ταξικές και οικονομικές παραμέτρους, αλλά μόνο με τον Προφητισμό. Οι Προφήτες επαναστάτησαν κατά του πολιτικού και θρησκευτικού κατεστημένου για να εμφανιστεί επί Τουρκοκρατίας ο Νεοπροφητισμός στο πρόσωπο πολλών εθνομαρτύρων. Ωστόσο, άλλο μάρτυρας και άλλο ήρωας. Βέβαια, το ένα δεν αποκλείει το άλλο. Κατηγόρησαν τον Πατριάρχη Γρηγόριο Ε', γιατί αφόρισε την Επανάσταση. Όμως, ακόμα και κατά τα τρέχοντα σχολικά εγχειρίδια της Ιστορίας, ο Πατριάρχης *«υποχρεώθηκε να τον εκδώσει, όταν ο σουλτάνος απείλησε ότι, σε περίπτωση άρνησης του Πατριάρχη, ο τουρκικός όχλος και ο στρατός θα εξόντωναν τον ελληνικό πληθυσμό της Κωνσταντινούπολης και άλλων πόλεων»* (Β. Β. Σφυρόερα, σ. 159). Αλλωστε, ο απαγχονισμός του Πατριάρχη απέδειξε το γνήσιο φρόνημά του, αφού η Υψηλή Πύλη απάντησε στο Ρωσικό τελεσίγραφο ότι ο Πατριάρχης *«ήτο συγχρόνως ο μυστικός αρχηγός της συνωμοσίας...και η εξέγερσις των ραγιάδων των Καλαβρύτων ήτο έργον ιδικόν του»* (Α. Δασκαλάκη, *Κείμενα-Πηγαί της Ιστορίας*, τ. Α', 1967, σ. 162).

Πώς μια νεκρή «ύλη» (ουσία) λειτουργεί χωρίς «ενέργεια», πώς ένα σώμα ζει χωρίς ψυχή; Κατά το (Διαλεκτικό) Υλισμό, από το θάνατο (μηδέν) δε γεννιέται ζωή. Αν οι αγωνιστές του '21 είχαν την Αρχαιοελληνική (Αριστοτέλη και Στωικών) λογική του Θετικισμού (Νόμου των Πιθανοτήτων και Στατιστικής), ούτε θα τολμούσαν να σκεφθούν για επανάσταση. Ο Σωκράτης, αντίθετα από τον Απ. Πάυλο (Πράξ. 9, 25), αρνήθηκε να φυγαδευτεί. Οι πρόγονοί μας, συνεπώς, είχαν κίνητρα μεταλογικά (τη θρησκευτική πίστη και ελπίδα στην ανάσταση του Γένους).

Μας κατηγορούν οι «Αντιρρησίες συνείδησης» και οι Μάρτυρες του Ιεχωβά ότι δεν είμαστε Ειρημιστές. Ο Χριστός που δίδαξε το *«όστις σε ραπίσει επί την δεξιάν σιαγόνα, στρέψον αυτώ και την άλλην*

» (Ματθ. 5, 39), ζήτησε το λόγο, όπως και ο Απ. Παύλος, από τον υπηρέτη του Αρχιερέα (Αννα), όταν τον χαστούκισε (Ιω. 18, 23, Πράξ. 23, 3). Θα πρέπει να διαθέτουμε διάκριση: «*γίνεσθε ουν φρόνιμοι ως οι όφεις και ακέραιοι ως αι περιστεραί*» (Ματθ. 10, 16). Απέναντι στο πνευματικά «νήπιο» λειτουργεί η αγάπη (πλήρης ανοχή). Απέναντι, όμως, στο συνειδητό Χριστιανό η δικαιοσύνη, διδάσκει ο ι. Χρυσόστομος. Πραότητα (εβρ. *anvim-aniim*) δε σημαίνει μη «αντίσταση», αλλά το πλήρες δόσιμο-παράδοσή μας στα χέρια του Θεού. Ο Θεός της Αποφατικής Θεολογίας επεμβαίνει δυναμικά και «παράδοξα» (αντινομικά) μέσα στην Ιστορία (της Θείας Οικονομίας). Ετσι, και το Αρνί οργίζεται (Εβρ. 10, 31, Απ. 6, 16) και τιμωρεί είτε άμεσα (Σατάν, Βαβέλ, Ανανία, Σαπφείρα), είτε έμμεσα (πόνος, θλίψη, βάσανα, Α' Κορ. 5, 5, Β' Κορ. 2, 6)· μπορεί λ.χ. να γαληνέψει μια κατάσταση με ένα θαύμα, απευθείας, ή μέσω ενός ηγέτη, ή μέσω ενός πολιτικού γεγονότος. Ο «εν δικαίω» (υπέρ του χριστοπολιτειακού νόμου, της αρετής και ευσέβειας) «πολέμω» (κι' όχι του εθνικού μεσσιανισμού) φονεύσας δεν αμαρτάνει (Μ. Αθανάσιος, Μ. Βασίλειος, ι. Αυγουστίνος). Οι Τούρκοι, κατά τη χριστιανική Ηθική, βρίσκονταν «εν αδικω»: α) λόγω της ετεροθρησκείας τους, και β) λόγω του (βίαιου) εξισλαμισμού-Ιμπεριαλισμού (ιερός πόλεμος κατά των απίστων). Ο Χριστιανός οφείλει ν' αντιδρά μέχρι θανάτου στη βία, που αποσκοπεί στην αθέτηση της πίστης του: «*Κρείττων επαινετός πόλεμος ειρήνης χωριζούσης Θεού. Και δια τούτον τον πραύν μαχητήν οπλίζει το πνεύμα, ως καλώς πολεμείν δυνάμενον*» (Γρηγόριος Θεολόγος).

Οι Χριστιανοί δεν ανέχονται την προσκύνηση του «Ναβουχοδονόσορα», ούτε θυσιάζουν στο βωμό κανενός Καίσαρα. Προτιμούν είτε το μαρτύριο στο Κολοσσαίο, είτε τους χριστιανικούς πολέμους (Μ. Κωνσταντίνου, Ιουστινιανού, Ηράκλειου), παρά τις ομαδικές εκτελέσεις (γενοκτονίες) ή τις «φυτοποιήσεις» στα ψυχιατρεία των αντιφρονούντων. Ο ι. Χρυσόστομος επαινεί τις μάρτυρες Δομνίνα, Προσδόκη και Βερονίκη, που σαν τις Σουλιώτισσες (βλ. και Αρκάδι), προτίμησαν ν' αυτοκτονήσουν (σωματικά), παρά ν' ατιμαστούν (ηθικά). Τέλος, οι Πατέρες της Εκκλησίας (π.χ. Γρηγόριος Νύσσης) καυτηρίαζαν με δριμύτητα το θεσμό της (κοινωνικοπολιτικής) δουλείας.

«Καιρός μετανοίας» η Μεγάλη Τεσσαρακοστή, που μας προτρέπει σε μια Μαρξιστική εξομολόγηση: «*Δεν αλλάζει τίποτα, αν εμείς οι ίδιοι δεν το αλλάξουμε*». Δεν πιστεύουμε στην ιδεαλιστική «νεκρανάσταση» (R. Garaudy), ούτε σ' ένα «θαύμα χωρίς Θεό» (E. Bloch). Το μέλλον δεν ανήκει στους «Συντηρητικούς», ούτε στους «Προοδευτικούς», αλλά στο αφανές λείμμα των σύγχρονων κατακομβών. Δεν ανήκουμε ούτε στην Ανατολή, ούτε στη Δύση, αλλά στο Χριστό, το Θεό των Πατέρων μας. Αυτή είναι η εθνική μας ταυτότητα και ελληνική αυτοσυνειδησία

<http://bit.ly/19v39za>